

VERLICHTING

Stephen King

Verlichting

the house of books

Eerste druk, maart 2019
Derde druk, februari 2020

Oorspronkelijke titel: *Elevation*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Scribner, New York 2018
© Stephen King, 2018
© Vertaling uit het Engels: Nathaly Schrijnder, 2019
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2020
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen
Foto auteur: © Shane Leonard
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5889 6
ISBN 978 90 443 5497 3 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Scott Carey klopte aan bij het appartement van Bob Ellis (die nog door iedereen in Highland Acres ‘dokter Bob’ werd genoemd, hoewel hij al vijf jaar met pensioen was) en werd binnengelaten.

‘Zo Scott, daar ben je dan. Klokslag tien uur. Wat kan ik voor je doen?’

Scott was een lange, zwaargebouwde man; bijna een meter vijftienennegentig met een buik die nogal naar voren uitstak. ‘Geen idee. Waarschijnlijk niets, maar... ik heb een probleem. En ik hoop dat het geen groot probleem is, maar ik vrees van wel.’

‘En je wilt dit liever niet met je eigen huisarts bespreken?’ Bob was vierenzeventig jaar oud en had een bos dunner wordend, grijs haar. Hij liep een beetje mank, al merkte je daar op de tennisbaan niets van. Daar hadden hij en Scott elkaar ontmoet, waarna ze bevriend waren geraakt. Ze waren niet per se goede vrienden, maar vrienden niettemin.

‘O, daar ben ik al langs geweest,’ zei Scott. ‘Hij heeft me uitgebreid onderzocht en dat werd tijd ook. Ik heb bloed laten prikken, urine ingeleverd, hij heeft mijn prostaat onderzocht, noem maar op. Alles was in orde. Mijn cholesterol was iets aan de hoge kant, maar viel nog binnen de normale grenzen. Ik was bang voor diabetes. Op internet las ik dat dat het meest waarschijnlijke zou zijn.’

Althans, totdat hij achter het kledingverhaal kwam. Het kledingverhaal kon door geen enkele website, medisch of anderszins, worden verklaard.

Bob ging hem voor naar de woonkamer, waar een grote erker uitzicht bood op een van de golfbanen van de besloten gemeenschap in Castle Rock. Daar waren hij en zijn vrouw naartoe verhuisd. Dokter Bob speelde weleens een potje, maar hield het liever bij tennis. Zijn vrouw was echter dol op golf en Scott vermoedde dat ze daarom hier waren komen wonen. Hun winters brachten ze door in een soortgelijk sportresort in Florida.

‘Als je Myra nodig hebt,’ zei Bob, ‘die is bij haar kerkclubje. Of misschien een van haar andere comités. Morgen vertrekt ze in elk geval naar Portland voor een bijeenkomst van de New England Mycological Society. Die vrouw rent rond als een kip zonder kop. Doe je jas uit, ga zitten en vertel eens wat er aan de hand is.’

Hoewel het pas begin oktober was en de kou dus nog niet had toegeslagen, droeg Scott een parka van North Face. Toen hij zijn jas uitdeed en hem naast zich neerlegde op de bank rinkelden de zakken.

‘Koffie? Thee? Ik geloof dat we ook nog gebak hebben staan, als...’

‘Ik val af,’ onderbrak Scott hem. ‘Dat is er aan de hand. En ergens is het heel grappig. Ik vermeed mijn weegschaal altijd als de pest, omdat de getallen me de laatste tien jaar nou niet bepaald blij hebben gemaakt. Maar tegenwoordig kan ik ’s ochtends niet wachten om me te wegen.’

‘Aha,’ zei Bob knikkend.

Hij hoeft zijn weegschaal niet te vermijden, dacht Scott. De man was zo mager als een lat, zou zijn oma hebben gezegd. Hij zou waarschijnlijk nog een jaar of twintig fluitend door het leven blijven gaan, als er geen rare dingen zouden gebeuren. Misschien zou hij de honderd zelfs wel halen.

‘Ik begrijp die weegschaalangst heel goed. In mijn praktijk zag ik het zo vaak gebeuren, al zag ik ook regelmatig het tegenovergestelde; mensen die zich juist obsessief wogen. Maar meestal waren

dat mensen die leden aan boulimia of anorexia en het lijkt me niet dat jij dat hebt.’ Hij leunde naar voren met zijn handen tussen zijn magere benen geklemd. ‘Je begrijpt dat ik met pensioen ben? Ik kan je advies geven, maar ik kan je niets voorschrijven. En mijn advies zal waarschijnlijk luiden om terug te gaan naar je huisarts om je daar verder te laten onderzoeken.’

Scott glimlachte. ‘Ik vrees dat mijn huisarts me direct zal laten opnemen om me binnenstebuiten te keren en dat terwijl ik net vorige maand een grote klus in de wacht heb gesleept. Ik ga websites voor een warenhuisketen ontwerpen. Ik zal niet te veel in detail treden, maar het is echt een topopdracht. Daar heb ik heel veel geluk mee gehad. Het is een grote carrièrestap voor mij en ik kan mijn werk vanuit huis doen. Dat is het mooie aan het computertijdperk.’

‘Maar je kunt niet werken als je ziek bent,’ zei Bob. ‘Je bent een slimme vent, Scott, en je zult dus ook wel weten dat gewichtsverlies niet alleen een symptoom is van diabetes, maar ook van kanker. Onder andere. Om hoeveel kilo gaat het?’

‘Veertien.’ Scott keek uit het raam en zag een strakblauwe hemel en witte golfkarretjes die over het groene grasveld reden. Als dit een foto was geweest, had hij niet mistaan op de website van Highland Acres. Hij wist zeker dat de besloten gemeenschap een website had – tegenwoordig hadden zelfs de mais- en appelkraampjes langs de weg een website – al had hij hem niet ontworpen. Hij had grotere vissen aan de haak geslagen. ‘Tot nu toe.’

Bob grijnsde zijn tanden bloot. Hij had zijn eigen gebit nog. ‘Dat is veel, dat geef ik toe, maar je kunt het hebben. Voor zo’n lange, stevige man beweeg je je heel soepel op de tennisbaan en je brengt genoeg tijd door in de sportschool, maar te veel gewicht meezeulen is niet alleen zwaar voor je hart, maar voor je hele lijf. Al zul je dat ongetwijfeld op internet hebben gelezen.’ Hij rolde met zijn ogen en Scott glimlachte. ‘Hoeveel weeg je nu?’

‘Raad maar,’ zei Scott.

Bob lachte. ‘Ja dag, we staan toch niet op de markt?’

‘Hoe lang heb je die huisartsenpraktijk gehad, vijfendertig jaar?’

‘Tweeënveertig.’

‘Nou, wees dan niet zo bescheiden. Je hebt vast duizenden patiënten gewogen in je leven.’ Scott kwam overeind met zijn logge lijf. Hij droeg een spijkerbroek, een flanellen overhemd en versleten wandelschoenen. Hij leek eerder een houthakker of een paardenverzorger dan een webdesigner. ‘Raad maar hoeveel ik weeg. Dan zullen we het later hebben over de implicaties ervan.’

Dokter Bob liet zijn medische blik over Scotts lange lichaam gaan; in deze schoenen tikte de man bijna de twee meter aan. Zijn blik bleef even hangen bij Scotts buik die over zijn broekrand hing en zijn lange bovenbenen die hij trainde met behulp van ingewikkelde fitnessapparaten die dokter Bob zelf angstvallig vermeed. ‘Knoop je overhemd eens los en laat het openhangen.’

Scott deed wat Bob zei. Onder zijn overhemd droeg hij een grijs t-shirt waar UNIVERSITY OF MAINE ATHLETIC DEPARTMENT op stond. Bob zag een brede borstkas. Scott was zeker gespierd, al was hij tegelijkertijd hard op weg om wat de jeugd gekscherend *man boobs* noemde te ontwikkelen.

‘Ik schat...’ Bob pauzeerde even, vastberaden om het juiste antwoord te geven. ‘Ik schat 105 kilo. Misschien 110. Wat betekent dat je zo’n 120 kilo moet hebben gewogen voordat je begon af te vallen. Ik moet zeggen dat dat op de tennisbaan niet aan je te zien is. 120 kilo had ik je nooit gegeven.’

Scott kon zich herinneren hoe blij hij was geweest toen hij vorige maand eindelijk de moed had verzameld om weer eens op de weegschaal te gaan staan. Verrukt, zelfs. Het feit dat hij sindsdien was afgevallen baarde hem zorgen, ja, maar gelukkig maar een beetje. Het kledingverhaal had die zorgen direct doen omslaan in angst. Hij had het internet niet nodig om te weten

dat het kledingverhaal raarder dan raar was; het was fucking bizar.

Buiten hobbelde een golfkarretje voorbij. Er zaten twee mannen van middelbare leeftijd in, eentje in een roze broek, eentje in een groene, en allebei met overgewicht. Scott dacht dat ze er goed aan zouden doen het golfkarretje te laten voor wat het was en het parcours te voet af te leggen.

‘Scott?’ vroeg dokter Bob. ‘Ben je er nog of ben je met je gedachten ergens anders?’

‘Nee nee, ik ben er nog,’ antwoordde Scott. ‘De laatste keer dat we tennis speelden woog ik inderdaad 110 kilo. Dat weet ik zo zeker omdat dat de dag was dat ik eindelijk weer eens op de weegschaal durfde te gaan staan. Omdat ik tijdens de derde set zo buiten adem raakte, vond ik dat het tijd werd om af te vallen. Maar vanochtend gaf de weegschaal 96 kilo aan.’ Hij nam weer plaats op de bank, naast zijn parka (de zakken rinkelden weer).

Bob keek hem onderzoekend aan. ‘Je ziet er niet uit als iemand die 96 kilo weegt, Scott. Sorry dat ik het zeg, maar je oogt echt een stuk zwaarder.’

‘Maar gezond?’

‘Ja.’

‘Niet ziek.’

‘Nee. Althans, je ziet er niet ziek uit, maar...’

‘Heb je een weegschaal? Vast wel. Laten we even gaan kijken.’

Dokter Bob aarzelde een moment terwijl hij zich afvroeg of Scotts echte probleem hem niet in die grijze massa in zijn hersenpan zat. Zijn ervaring leerde hem namelijk dat het vooral vrouwen waren die obsessief met hun gewicht bezig konden zijn, al waren mannen er niet per se ongevoelig voor. ‘Oké, laten we dat doen. Volg mij maar.’

Bob ging hem voor naar zijn studeerkamer die vol boeken stond. Aan de ene muur hing een ingelijste poster van de menselijke anatomie en aan de andere een hele reeks diploma's. Scott

staarde naar de presse-papier die op Bobs bureau stond, tussen de computer en de printer in.

Bob volgde zijn blik en schoot in de lach. Hij pakte de schedel op van het bureau en gooide hem naar Scott. ‘Hij is van plastic, dus je hoeft niet bang te zijn om hem te laten vallen. Een cadeautje van mijn oudste kleinzoon. Hij is dertien, de leeftijd waarop je blijkbaar smakeloze cadeaus gaat geven. Maar goed, kom eens hier. Dan zullen we eens even kijken wat er aan de hand is.’

In de hoek van de kamer stond een ouderwetse weegschaal waaraan twee gewichtjes, een wat grotere en een kleine, zaten bevestigd die verschoven konden worden zodat het metalen evenwichtsbalkje waterpas kwam te staan. Bob gaf er een klopje op. ‘De enige twee dingen die ik meegenomen heb toen ik mijn praktijk sloot zijn de poster aan de muur en deze weegschaal. Het is er eentje van Seca, de beste medische weegschaal die ze ooit hebben gemaakt. Een cadeau van mijn vrouw, jaren geleden, en geloof me als ik zeg dat niemand haar er ooit van heeft beschuldigd smake-loos te zijn. Of gierig.’

‘Is hij nauwkeurig?’

‘Laten we het zo zeggen: als ik er een zak bloem van tien kilo op zou leggen en hij zou negenenhalf kilo aangeven, dan zou ik ermee teruggaan naar de winkel en mijn geld teruggeisen. Maar je moet wel even je schoenen uittrekken als we je gewicht nauwkeurig willen meten. En waarom heb je eigenlijk je jas meegenomen?’

‘Dat zul je zo zien.’ Scott trok zijn schoenen niet uit en deed in plaats daarvan zelfs zijn parka aan, waarbij de zakken vrolijk rinkelden. Hij zag eruit alsof hij op het punt stond een dagtocht te gaan maken op een veel koudere dag dan deze. Hij stapte op de weegschaal. ‘Kom maar op.’

Vanwege de schoenen en de jas moest Bob het tegenwicht eerst helemaal naar 115 kilo verplaatsen en daarna telkens terugschuiven, eerst met grotere stappen en later met korte tikjes. Er was geen

beweging in de naald van het metalen evenwichtsbalkje te krijgen; niet bij 110, niet bij 105 en niet bij 100 kilo, iets wat dokter Bob nooit voor mogelijk had gehouden. Nog los van de jas en de schoenen oogde Scott Carey gewoon zwaarder dan 110 kilo. Natuurlijk kon Bob er een paar kilo naast zitten met zijn schatting, maar hij had in zijn leven te veel zwaarlijvige mannen en vrouwen gewogen om het helemáál mis te hebben.

Bij 96 kilo stond het balkje eindelijk waterpas.

‘Wel heb ik ooit,’ zei dokter Bob. ‘Dit ding moet opnieuw ingesteld worden.’

‘Nee hoor,’ zei Scott. Hij stapte van de weegschaal af en stopte zijn handen in zijn jaszakken. Uit elke zak haalde hij een handvol kwartjes tevoorschijn. ‘Ik heb deze jarenlang gespaard in een antieke po. Toen Nora bij me wegging zat hij bijna vol. Ik schat dat er ruim twee kilo aan metaal in mijn zakken zit, misschien zelfs wel meer.’

Bob zweeg. Hij was sprakeloos.

‘Snap je nu waarom ik hiermee niet naar dokter Adams wilde?’ Scott liet de munten met een vrolijk gekletter weer in zijn jaszakken glijden.

Bob vond zijn stem weer terug. ‘Even voor de goede orde, je krijgt dus hetzelfde resultaat als je je thuis weegt?’

‘Exact hetzelfde resultaat. Ik heb dan wel maar een simpele digitale weegschaal die lang niet zo goed is als de jouwe, maar ik heb het uitgebreid getest en hij lijkt nauwkeurig te meten. Oké, let op. Meestal zet ik een spannend muziekje op als ik ga strippen, maar aangezien we elkaar ook altijd naakt zien in de kleedkamer van de tennisclub, doe ik het deze keer wel zonder.’ Scott deed zijn parka uit en hing hem over de rug van een stoel. Toen trok hij een voor een zijn schoenen uit terwijl hij op het bureau van dokter Bob leunde. Daarna volgde het flanellen overhemd. Vervolgens deed hij zijn riem af, stapte uit zijn spijkerbroek en stond daar

toen enkel nog in een boxershort, t-shirt en sokken. ‘Ik kan nog wel verder strippen,’ zei hij, ‘maar ik geloof dat ik genoeg kleding heb uitgetrokken om mijn punt te maken. Want hier schrok ik dus zo van. Het kledingverhaal. Daarom wilde ik er met een vriend over praten die zijn mond zou houden in plaats van met mijn huisarts.’ Hij gebaarde naar zijn kleren en schoenen op de vloer en daarna naar de parka met de uitpuilende zakken. ‘Hoeveel zou je zeggen dat die spullen bij elkaar wegen?’

‘Inclusief het muntgeld? Minstens vijf à zes kilo. Misschien wel acht. Wil je ze wegen?’

‘Nee,’ antwoordde Scott. Hij ging weer op de weegschaal staan. De gewichtjes hoefden niet verschoven te worden. Het naaldje bleef steken op 96 kilo.

2

Scott kleepte zich weer aan en de mannen liepen terug naar de woonkamer. Dokter Bob schonk voor beiden een bodempje whisky in, en hoewel het pas net na tien ’s ochtends was, nam Scott het glas gretig aan. Hij sloeg de inhoud in één keer achterover en de drank brandde troostend in zijn maag.

Bob nam eerst twee piepkleine slokjes, alsof hij de kwaliteit van de drank wilde beoordelen, en dronk de rest toen in één teug op. ‘Het is gewoon niet mogelijk,’ zei hij terwijl hij het lege glas op een bijzettafeltje plaatste.

Scott knikte. ‘De reden dat ik niet wilde aankloppen bij dokter Adams.’

‘Omdat je dan in het systeem zou staan,’ zei Bob. ‘Het zou direct geregistreerd worden. En inderdaad, hij zou erop hebben aangedrongen allerlei onderzoeken te verrichten om te achterhalen wat er precies met je aan de hand is.’

Hoewel hij het niet hardop zei, dacht Scott dat ‘erop aandringen’ wel erg bescheiden geformuleerd was. Toen hij bij dokter Adams in de spreekkamer had gezeten, was eerder het woord ‘gijzelen’ bij hem opgekomen. Dat was het moment waarop hij had besloten zijn mond verder te houden en zijn vriend, de gepensioneerde huisarts, in vertrouwen te nemen.

‘Je ziet eruit als iemand die 110 kilo weegt,’ zei Bob. ‘Voel je je ook zo?’

‘Niet echt. Ik voelde me nogal... “plomperig” toen ik daadwer-

kelijk 110 kilo woog. Ik weet dat dat woord niet bestaat, maar het omschrijft wel het beste hoe ik me voelde.'

'Ik vind het een mooi woord,' zei Bob, 'of het nu in het woordenboek staat of niet.'

'Het had niet alleen met mijn overgewicht te maken, hoewel ik heus wel wist dat ik te zwaar was. Het was mijn gewicht in combinatie met mijn leeftijd en...'

'De scheiding?' vroeg Bob meelevend, op zijn meest dokter-Bob-achtige manier.

Scott zuchtte. 'Ja, dat ook. De scheiding heeft haar sporen achtergelaten. Op dit moment gaat het beter, ik voel me beter, maar de sporen zijn nog steeds zichtbaar. Dat kan ik niet ontkennen. Lichamelijk gezien heb ik me alleen nooit heel slecht gevoeld. Ik sport drie keer per week en raak pas buiten adem tijdens de derde set tennis, maar... nou ja, ik voelde me dus plomperig. Nu niet meer. Tenminste, niet meer zo erg.'

'Je hebt meer energie.'

Scott dacht hier even over na en schudde toen zijn hoofd. 'Nee, dat niet echt. Het is meer dat ik langer kan doen met de energie die ik al had.'

'Je voelt je niet futloos? Oververmoeid?'

'Nee.'

'Je hebt geen verminderde eetlust?'

'Ik eet als een bootwerker.'

'Nog één vraag, en je moet het niet verkeerd opvatten, maar ik moet het je vragen.'

'Vraag maar raak.'

'Dit is toch geen zieke grap, of zo? Je zou een ouwe gepensioneerde heelmeeester toch geen oor aannaaien?'

'Absoluut niet,' antwoordde Scott. 'Ik geloof niet dat ik je hoeft te vragen of je ooit een soortgelijk geval hebt gezien, maar heb je er dan misschien ooit over gelezen?'

Bob schudde zijn hoofd. ‘Net als jij blijf ik dat kledingverhaal zo raar vinden. En de munten in je jaszakken.’

Welkom bij de club, dacht Scott.

‘Niemand weegt hetzelfde met en zonder kleren aan. Dat is gewoon een gegeven, net als zwaartekracht.’

‘Zijn er misschien medische websites die je zou kunnen raadplegen? Zouden er meer gevallen zijn zoals ik? Of gevallen die te vergelijken zijn met mijn situatie?’

‘Ja, die websites bestaan en ik zal zeker op zoek gaan naar soortgelijke gevallen, maar ik kan je nu alvast vertellen dat ik niets ga vinden.’ Bob aarzelde. ‘Het is niet alleen dat ik dit nog nooit heb gezien, níemand heeft dit ooit gezien. Ik zou het zelfs “onmogelijk” durven noemen, ervan uitgaande dat jouw en mijn weegschaal nauwkeurig zijn. En ik heb geen reden om aan te nemen dat dat niet zo is. Wat is er gebeurd, Scott? Waar is het allemaal begonnen? Ben je blootgesteld aan radioactieve straling? Heb je giftige insectenspray ingeademd? Denk even na.’

‘Ik heb er al over nagedacht. Ik kan me niets voor de geest halen. Maar ik voel me wel al een stuk beter nu ik het jou heb verteld. Niet meer zo alleen.’ Scott stond op en pakte zijn jas.

‘Waar ga je heen?’

‘Naar huis. Ik moet aan de slag voor die websites. Het is een grote klus, hoewel hij minder groot blijkt dan ik in eerste instantie had verwacht.’

Bob begeleidde hem naar de deur. ‘Je zei net dat je blijft afvalen, toch? Niet heel snel maar geleidelijk?’

‘Klopt. Ongeveer een halve kilo per dag.’

‘Hoeveel je ook eet?’

‘Ja,’ antwoordde Scott. ‘Wat als het zo blijft doorgaan?’

‘Dat zal niet gebeuren.’

‘Hoe weet je dat zo zeker? Als niemand dit ooit heeft meegeemaakt?’

Hierop had dokter Bob geen antwoord.

‘Dit blijft tussen ons, oké Bob? Alsjeblieft.’

‘Zeker, als je me belooft me op de hoogte te houden. Ik maak me zorgen.’

‘Zal ik doen.’

Ze stonden naast elkaar op de stoep en keken naar de lucht. Het was een mooie dag. Het was volop herfst en de heuvels kleurden langzaam oranjebruin.

‘Even iets anders,’ begon dokter Bob, ‘hoe gaat het met je buurvrouwen, die restaurantdames? Ik hoorde dat jullie contact momenteel niet al te best is.’

Scott vroeg Bob niet waar hij dat had gehoord; Castle Rock was een klein plaatsje en roddels gingen altijd als een lopend vuurtje rond. En al helemaal als de vrouw van de gepensioneerde dokter in allerlei clubjes en comités zat. ‘Als mevrouw McComb en mevrouw Donaldson zouden horen dat je ze “dames” noemde, zou jij ook direct op hun zwarte lijst komen te staan. En aangezien ik nu wel wat anders aan mijn hoofd heb, interesseren ze me op dit moment vrij weinig.’